

3 Intonatie en zinsaccent

Werkblad 24

Intonatie bij voorlezen

1	Ali Baba: 'Sesam, open u!' <i>(Ali Baba en de veertig rovers)</i>
2	Een klein kind: 'Maar de keizer heeft niets aan!' <i>(De nieuwe kleren van de keizer)</i>
3	De heks: 'Knibbel knabbel knuisje, wie knabbelt er aan mijn huisje?' <i>(Hans en Grietje)</i>
4	Roodkapje: 'O, grootmoeder, wat hebt u grote oren!' De wolf: 'Dat is om je beter te kunnen horen.' <i>(Roodkapje)</i>
5	De koningin: 'Spiegeltje, spiegeltje aan de wand, wie is de mooiste van 't hele land?' <i>(Sneeuwwitje)</i>
6	'Niemand weet, niemand weet dat ik Repelsteeltje heet!' <i>(Repelsteeltje)</i>
7	'En ze leefden nog lang en gelukkig.' <i>(Slotzin van veel sprookjes)</i>

3 Intonatie en zinsaccent

Werkblad 25-1

Intonatie bij voorlezen

Rollen:	- Verteller	- Nijlpaard	- Eekhoorn	- Mier
---------	-------------	-------------	------------	--------

OP EEN DAG besloot het nijlpaard om zich terug te trekken en in de lucht te gaan wonen. Hij had nog ergens een paar ladders liggen, timmerde ze aan elkaar vast en zette ze rechtop in het gras naast de rivier. Hij besloot alleen het allernoodzakelijkste mee te nemen, dacht een tijd na en nam toen zijn bed, een krukje en een vork mee. Meer is vast niet allernoodzakelijkst, dacht hij. Hij klom omhoog, wrong zich door een wolk heen en vestigde zich in de lucht. Er waren daar geen muren, geen vloer, geen plafond, geen deur, geen dak en geen ramen. Maar daar heb je toch niets aan, dacht het nijlpaard. Hij zette het krukje neer, legde de vork eronder, schoof het bed ernaast en was tevreden. Hij woonde zo hoog dat de zon altijd onder hem door scheen, terwijl er boven zijn hoofd verder niets meer was. Soms, bij helder weer, konden de dieren in het bos hem zien zitten, op zijn krukje. Maar hij keek nooit terug en had het vermoedelijk goed naar zijn zin. Soms wilde iemand wel eens bij hem langsgaan, maar dan riep hij naar beneden, langs de ladder: 'Het komt nu niet goed uit...' en ging de bezoeker onverrichter zake weer naar huis. Maar toen hij jarig was, besloten de mier en de eekhoorn echt bij hem op bezoek te gaan. 'Wat zullen we hem geven?' vroeg de eekhoorn. De mier stelde voor om de vijver te geven. 'Volgens mij,' zei hij, 'wil hij best weer eens zwemmen.' De eekhoorn was het met hem eens. Zij liepen naar de vijver en zetten hem met kroos en al op de rug van de eekhoorn. 'Zit hij goed?' vroeg de mier. 'Ja,' kreunde de eekhoorn. 'Zullen we dan maar gaan?' zei de mier. Even later klommen zij langs de ladder omhoog, de eekhoorn met de vijver op zijn schouders en de mier voorop. Het was een mooie dag en zij hoefden niet één wolk te passeren. 'Zou jij daar wel willen wonen, mier?' vroeg de eekhoorn, toen zij een uur hadden geklommen en nog lang niet halverwege de lucht waren. Hij bleef even staan. 'Nee,' zei de mier. 'Waar zou jij wel willen wonen?' vroeg de eekhoorn. 'Nou,' zei de mier, 'ik zou wel wat hoger willen wonen. Zo'n beetje iets boven het gras, zodat je nog net je voordeur in en uit kan springen, maar wel helemaal los. Of op de zon.' De eekhoorn zweeg. De vijver zakte steeds verder opzij en het leek hem verstandiger zijgend te klimmen. Maar even later zei hij toch: 'Hij is wel zwaar.'